

Declaració institucional del president de la Generalitat posterior a la vista al Tribunal Suprem espanyol

Delegació del Govern a Madrid, 17 de setembre de 2020

Bon dia a tothom,

He vingut a Madrid a mirar els ulls del tribunal que vol fer caure un altre President de la Generalitat. He vingut a Madrid a explicar-los que no tenen ni el dret ni la raó i que no els tenim por. He vingut a Madrid a recordar que la nostra causa ve de molt lluny i arribarà fins al final, una República lliure i justa per a tots els catalans. Que és una causa democràtica, pacífica, integradora i positiva. I sobretot, que és una causa justa jurídicament parlant, i legítima, d'acord amb les declaracions i tractats internacionals de drets fonamentals.

Senzillament volem construir un país millor. No estem contra ningú, però ens defensem i ens defensarem de tothom qui ens vulgui fer desistir del nostre legítim objectiu polític.

Aquests magistrats del Tribunal Suprem que decidiran si s'ha d'inhabilitar un President democràtic i legítim per haver defensat la llibertat d'expressió, la justícia pels presos polítics i el retorn dels exiliats, aquests magistrats tenen avui a les seves mans una cosa molt més important que el meu futur polític. No se'm vol inhabilitar per qualsevol pancarta, sinó per una pancarta que defensava drets fonamentals que se'ns neguen.

Som davant d'una actuació judicial absolutament desproporcionada i mancada de qualsevol sentit de justícia. Aquests magistrats tenen a les seves mans la possibilitat de corregir un procés judicial aberrant, esperpèntic, una prova més de la decadència galopant d'aquesta democràcia amb peus de fang que ens volen fer empassar com a consolidada, madura i homologable. Una democràcia nascuda d'una transició que ara veiem hereva del franquisme i no pas d'una revolució democràtica que trenqués la continuïtat de la dictadura. I parlem, però, d'una democràcia que, avui, el 2020, és a anys llum dels estàndards europeus. Que no supera cap prova de resistència quan ha de donar comptes a Europa. Que està essent derrotada als tribunals europeus cada vegada que vol agafar una de les dreces impròpies a què ja ens té acostumats.

Vivim en un Estat que trepitja les més bàsiques nocions de la democràcia, la justícia i els drets fonamentals per un dogma autoritari d'unitat indivisible de la pàtria, la seva. Vivim sotmesos a l'arbitrarietat judicial més enorme dels últims temps perquè tots els aparells de l'Estat s'han activat per evitar l'èxit d'un projecte democràtic i pacífic. Sempre se'ns havia dit que

democràticament i pacíficament tots els projectes s'havien de poder realitzar. I era una immensa mentida.

La unitat indissoluble d'allò que ells consideren que és i que hauria de ser Espanya passa per damunt de la independència judicial, de l'exigència de neutralitat dels cossos policials i de la decència democràtica als parlaments. Van dir que democràticament i pacíficament podríem parlar de tot. I tenim avui exiliats per delictes d'opinió. Presos tancats 23 hores a la seva cel·la quan tenen dret al tercer grau i un president electe, jo mateix, que tal vegada sigui inhabilitat per reclamar amb una pancarta, sí, amb una pacífica pancarta, drets fonamentals. Democràticament i pacíficament, a Espanya es pot parlar de tot. I ens vénen immediatament al cap la violència policíaca del Primer d'Octubre. Quina mentida.

Però vivim sobretot en un Estat que persegueix i amenaça el president Puigdemont, que nega l'escó d'eurodiputat al vicepresident Junqueras, que persegueix els exiliats, que tanca de moment tres anys a la presó líders cívics i governants que van posar urnes per a votar, que pretén inhabilitar un president en exercici del seu mandat, enmig d'una pandèmia i una crisi monumental. Un Estat que espia representants democràtics mentre protegeix un criminal franquista com Martín Villa; que encobreix i acompanya a l'exili un monarca investigat per una causa monumental de corrupció; que mira cap a una altra banda davant de la guerra bruta i violenta contra la dissidència política al País Basc, a Catalunya i on sigui; que no vol fer comissions d'investigació al Congrés pels atemptats de l'estiu del 2017 i les relacions de l'imam de Ripoll amb els serveis d'espionatge de l'Estat.

Un Estat que utilitza la seva diplomàcia per atemorir els organitzadors d'actes i conferències allà on participen independentistes; un Estat que va colpejar sense cap pietat els ciutadans que pacíficament feien cua per votar un Primer d'Octubre de 2017; un Estat amb un monarca que va sortir a la televisió a amenaçar un país que tan sols volia expressar-se lliurement; un Estat que desprotegeix la ciutadania per raons ideològiques i de pensament, en lloc d'erigir-se en defensor dels drets i llibertats. Un Estat en definitiva que de manera estructural empobreix deliberadament els Països Catalans privant-los dels seus recursos.

Aquest és l'Estat espanyol i la seva manera de seduir-nos perquè ens quedem amablement. Un Estat incapaç de reformar ni reformar-se en res. Un Estat que anul·la les lleis socials cada vegada que les aprova el Parlament de Catalunya.

Sí, he vingut a Madrid a mirar-los a la cara. Avui els magistrats del Suprem s'erigeixen en els grans defensors i propietaris d'aquest Estat que ara és governat, sense que es noti de cap manera, per una coalició que es vol progressista. Però tot és allà on era quan governava la dreta més estantissa. On podem trobar un bri d'esperança perquè tot això canviï? On són ara mateix els aires de democràcia i justícia a Espanya que se suposaven d'un Govern de coalició d'esquerres? On és avui la solidaritat davant la repressió descarnada? No la sentim. Tan sols en alguns indrets de l'Estat s'expressa tímidament i moltíssimes gràcies també. Però la solidaritat la trobem a fora, més enllà d'aquestes fronteres imposades.

Per això la decisió avui és més clara i nítida que mai: o la decadència d'una Espanya monàrquica que fa vergonya a Europa o l'esperança de la República Catalana del compromís cívic.

L'actitud que tingui l'Estat espanyol els pròxims mesos davant del moviment independentista català establirà els fonaments morals i ètics del seu futur. Sense una rectificació rotunda i urgent, Espanya certificarà el seu fracàs com a Estat modern d'Europa. L'exercici del dret d'autodeterminació de Catalunya és la seva gran oportunitat històrica per pujar al tren del segle XXI.

És una oportunitat que té l'Estat espanyol que pot aprofitar o no. Però cal que sigui ben conscient que serà incapaç d'evitar per sempre més la realització de la voluntat popular de Catalunya. No esperarem a cap canvi a l'Estat espanyol per exercir un dret que ens és inalienable. Si la majoria de les catalanes i catalans volen construir una República lliure, aquesta expressió democràtica i pacífica prosperarà. No en tinc cap dubte. M'agradaria que ningú ho dubtés.

Avui sóc a Madrid perquè la judicialització de la política i la repressió han anat massa lluny.

Fa tot just una setmana es manifestava aquí davant de la seu de la Generalitat a Madrid, davant d'una llibreria plena de lletres i paraules, un grup de feixistes amb la mà alçada. Ho feien amb total impunitat, mentre aquí mateix, a Madrid, Dani Gallardo continua a la presó de manera completament inexplicable i injustificable.

Ja fa temps que hi van. I em vull dirigir directament als ciutadans del meu país: allò que decideixin ara aquests jutges, encara que sigui contrari al mandat democràtic d'un parlament, no ens ha de fer recular ni un centímetre en les nostres conviccions i propòsits polítics. Ni jutges, ni administradors, ni militars ni ningú no pot retallar un mil·límetre la sobirania del Parlament de Catalunya.

I tanmateix, jo no sóc ni seré un obstacle i encara menys una condició per a res. Vaig acceptar l'encàrrec de la presidència per fer un servei al país en un moment molt delicat i difícil. No em separaran mai del meu compromís insubornable amb tota la gent de Catalunya i amb la llibertat. No tinc cap ambició personal que passi mai per davant del projecte col·lectiu i transversal de la independència. Avui sóc aquí i demà seré treballant de valent, deixant-me la pell, per la llibertat des de qualsevol altra front.

Tan sols vull que sapigueu que estic completament entregat a la batalla contra la pandèmia i les seves conseqüències econòmiques i socials. Des del primer moment quan va esclatar aquesta emergència fins avui mateix, he tingut aquesta batalla com a única preocupació des que m'he llevat fins que he anat a dormir cada dia de cada setmana. Tinc la impressió que una pancarta demanant l'alliberament dels presos polítics i el retorn dels exiliats és molt més important per a l'Estat espanyol que la lluita d'un president i el seu govern contra la pandèmia i la crisi econòmica més grans dels últims anys. Certament, cadascú té el seu ordre de prioritats. Així és com s'estimen una Catalunya, que volen esclava, i la seva gent.

No em desviaré ni un mil·límetre del meu deure com a President; que és servir la ciutadania. I avui aquest servei exigeix lluitar les 24 hores del dia contra la pandèmia fins a l'últim moment, fins a l'últim segon abans de fer-se efectiva la meva inhabilitació, si aquesta és finalment la decisió completament desproporcionada del Tribunal Suprem. No deixaré de fer-ho ni un instant. Si l'Estat espanyol arriba al punt de la irresponsabilitat més absoluta inhabilitant-me, només hi haurà un culpable: ell mateix. No seré jo qui en aquest moment tan crític del país l'aboqui a una cursa electoral irresponsable que paraltzaria l'administració catalana.

Heu de saber, en qualsevol cas, que no tan sols m'inhabiliten a mi. Avui aquest tribunal té a les seves mans la caiguda d'un Govern, la fi d'una legislatura parlamentària. Aquest no és un càstig a mi per una pancarta, sinó que és un càstig a un país sencer enmig d'una pandèmia. Algú coneix que hagi passat res semblant en una democràcia europea? Si això passa, la responsabilitat serà únicament i exclusivament de l'Estat espanyol, obcecat amb la seva particular venjança contra l'anhel democràtic de Catalunya.

La meva confiança en el poble de Catalunya, en una societat dinàmica i moderna, plena de talent i de compromís cívic, és indestructible. Hi confio plenament i tan sols puc dir que sento un honor immens de poder-la representar al capdavant de les seves institucions.

Moltes gràcies a totes les persones que avui m'han acompanyat en nom dels seus partits i entitats, i a totes aquelles persones que m'han fet arribar el seu suport i els missatges d'ànims i coratge. Em sembla que mai sabré com recompensar-vos-ho i com dir-vos-ho. Avui només em surt dir-vos:

Moltes gràcies i visca Catalunya lliure.